

Tek Başına Kalamam

– kul mehmet · 14 Mart 2015

Bakıyorum
Baktığım an yanılıyor muyum diyorum
Yanılan ben değil gördüklerim mi bilemiyorum
Koşarken telaşla hangi vicdansızın eli değdi tüm sokaklara
Kalabalıklar içinde yalnızlıkları
Zindan çiçeklerini kokluyoruz
Zindanda kalan yüreğimizin feryadı ile
Kimselerin göremediği parlak ufuk ileride
Neden kimse yürümez
Sürüklenmişiz yalnızlığın zindanların karanlığına
Acaba tüm sevdiklerimiz bizi terk etti öldü mü bilinmez
Böylesine duyarsız hissiz kaldık onu da bilemiyorum
Bakıyorum yine herkesin kolunda yalnızlık
Sofrasında gülümsemeyen bu yalnızlık ile baş başa
Kaçmak istiyorum kaçamıyorum
Dağların ardında yalnızlığı üfleyen kim ise yaklaşamıyorum
Zamansız uykularımızda uykuya daldık uyanamıyor muyuz?
Ey bakış'sızlık!
Ey hissizlik!
Bir bahar çiçeğini yok eden siz duygusuz duygular!
Kan ve acı dilinizde
Yineleniyorsunuz ölümü dillerinizde anlamadığımız şekilde
Ölüm elçisi olmayanların ağızlarından
Varın gidin ötelere dehlizlere orada yaşayın
Girdiğimiz tüm sokaklar nasıl çıkmaz sokaklara dönüştü
Yok, mu benimle beraber bu çıkmaz sokakları yıkmak isteyen
Tek başına altında kalırım
Tek başına arkamdan vurulurum
Figan ederek ağlayamam
Tek başına kalamam
Bu bir korkumu?
Telaş mı?
Yaşama sığınacağım bir kapısı var
Cehennem kokan gözlerden kaçarak
Bu açık kapıya varmak istiyorum

İşte bu nedenle tek başına kalamam yaşayamam
Mehmet Aluç